

שערו, ומפספס מפריד שערותיו זו מזו. ואף שיתכן שעל ידי כן יתלש משערו, והרי נזיר אסור בגילוח שערו. אלא, הוי דבר שאינו מתכוין, ומותר. אבל לא סורק במסרק, דודאי יתלש שיער והוי פסיק רישא, שאסור אפילו באינו מתכוין.

הרי שנינו בסתם משנה דדבר שאינו מתכוין מותר. וכיצד אמר רבי יוחנן דדבר שאינו מתכוין אסור?

ומסקינן: אלא מחוורתא כדרב נתן בר אושעיא, שרבי יוחנן אסר משום כשפים או סכנה.

ומבארין: מאי כשפים יש בקינוח ע"י חרס?

כי הא דרב חסדא ורבה בר רב הונא הוו קא אזלי בארבא בספינה.

אמרה להו היא מטרוניתא אשה נכבדה [גויה]: אותבן בהדייכו הושיבונו עמהם בספינה, ולא אותבוה לא הסכימו לכך.

אמרה איחי מילתא לחש של כישוף. אסרתה לארבא ונעצרה הספינה.

אמרו אינהו רב חסדא ורבה בר רב הונא מילתא, שם של טהרה. שריוהא, התירו את הספינה מהכישוף, שתוכל לנוע.

אמרה להו: מאי איעבד לכו, אין הכשפים שולטין עליכם לפי שאתם נוהרים מדברים המביאים לידי שליטת הכשוף. דלא מקנהו א-ב-א לכו בחספא בחרס, ולא קטיל לכו כינא, אמנייכו, אינכם הורגים כינה על בגדיכם,

אילמא משום סכנה, שלא ינתק את שיני הכרכשתא, אם כן אפילו בחול נמי אסור?

ואלא משום כשפים. שהמקנח בחרס אפשר לעשות לו כשפים, כדלקמן. אם כן, אפילו בחול נמי לא?

ואלא משום השרת נימין שמשיר את השיער מתוך שהוא מחודד.

ואמאי אסור? הא דבר שאינו מתכוין הוא, ורבי יוחנן סבר דדבר שאינו מתכוין מותר? [כמבואר לקמן]?! (4)

אמר להו רב נתן בר אושעיא: גברא רבה כרבי יוחנן אמר מילתא, נימא בה טעמא:

לא מיבעיא בחול דאסור לקנח בחרס, משום כשפים או משום סכנה, אבל בשבת, הואיל ואיכא תורת כלי עליו, על החרס, שהוא ראוי לשימוש, כגון לאסוף בו גחלים, אימא שפיר דמי, שמוטב שיקנח בו מאשר בצרור שהוא מוקצה — קמשמע לן רבי יוחנן שאפילו בשבת לא יקנח בו, משום כשפים או משום סכנה.

רבא מתני לה להא דרבי יוחנן שטעמו הוא משום השרת נימין. וקשיא ליה דרבי יוחנן אדרבי יוחנן —

מי אמר רבי יוחנן אסור לקנח חרס בשבת, אלמא סבר דבר שאין מתכוין אסור.

והאמר רבי יוחנן: הלכה כסתם משנה. ותנן בסתם משנה: נזיר חופף, מחליק

4. ומותר ולעיל בע"א אמר דאסור למשמש בצרור

4. ואע"ג דגם רבא סבר דדבר שאינו מתכוין